

Hồi 254

Anh hùng cứu mỹ

4

Yến Phi quay về chủ điện, xếp chân ngồi xuống trước mặt Ni Huệ Huy, ánh mắt nghiêm trang.

Ni Huệ Huy điềm đạm hỏi: “Có phải đặt trong bình bạc không?”.

Yến Phi xòe tay, Tâm bội lóng lánh thuần khiết an nhiên xuất hiện trong tay chàng, cái lỗ nhỏ ở giữa tựa hồ ẩn chứa sức mạnh nào đấy.

Gật đầu: “Bình bạc chôn trong khu vườn hoang giữa trung điện và hậu điện”.

Ni Huệ Huy không hề truy cứu vì sao Tống Bi Phong biết phương pháp bí mật ngăn cách liên hệ giữa Tâm bội và Thiên Địa bội, đưa tay lên cổ tháo dây buộc, gỡ Thiên Địa bội ra, lẳng lẽ vận huyền công, sợi dây nát vụn, cung kính đặt Thiên Địa bội bên cạnh Tâm bội.

Trong lúc thị vận công, Yến Phi cảm thấy nhiệt độ giảm mạnh, thầm nghĩ chân khí chí âm chí hàn thể này lần đầu tiên chàng mới gặp, so với Thủy độc, thực không kém bao nhiêu.

Ngọc dung Ni Huệ Huy lại tĩnh lặng như nước, nét mặt bình tĩnh.

Yến Phi nhớ lại tình cảnh lần đầu ở khu rừng rậm Biên Hoang Tập ngó trộm thị, tựa như mới xảy ra đêm qua, từ đó đến giờ chàng không nghĩ ngợi sâu xa xem thị thuộc loại người gì, chỉ đơn giản đem thị xếp vào Di Lặc giáo tà ác hung tàn, tàn hại Phật môn. Sự thực bất kỳ ai cũng có mặt bên kia, chỉ là có tiếp xúc được hay không thôi.

Ni Huệ Huy trầm lắng nhìn Thiên Địa Tâm tam bội đặt bên nhau, cảm xúc dâng trào, khe khẽ nói: “Cha rất thương yêu ta, từ lúc ta bắt đầu hiểu chuyện, thường tâm sự cùng ta, có một hôm ở trong Đan phòng giống như ta bây giờ thần thờ nhìn tam bội, trước đó ta chưa từng nhìn thấy ngọc bội đẹp dễ như thế, bèn hỏi người là cái gì? Cha đáp cho con làm đồ trang sức có thích không?”.

Yến Phi chợt tỉnh ngộ, vì chàng thấy thần thái kỳ lạ của Ni Huệ Huy, tưởng lầm thị đang thi triển mị thuật cao minh gì đấy, sự thực lại hoàn toàn không phải thế, chỉ là Ni Huệ Huy bị gợi lên tâm sự, hồi phục tâm tình thời con gái.

Tôn Ân rốt cuộc đang ở đâu?

Vì sao chàng không cảm ứng thấy lão?

Chẳng lẽ lão ngại đối diện với Ni Huệ Huy?

Không nhẫn nại được hỏi: “Cha người có phải bị Tôn Ân hại chết không?”.

Ni Huệ Huy ánh mắt kiên định, hừ lạnh: “Lão còn chưa đủ tư cách, bắt quá cha đối với lão có chút kiêng dè, từng nói với ta sẽ có ngày Tôn Ân vượt hơn ông ấy. Cha mất rồi, Tôn Ân liền liên kết những người khác bức mẹ con ta giao ra động thiên bội”.

Yến Phi nói: “Mẹ người ư?”.

Ni Huệ Huy buồn bã nói: “Cha rất tốt với mẹ, tuy mẹ chỉ là tỳ nữ hầu hạ cha nhưng chưa bao giờ cha coi mẹ là kẻ dưới, vì vậy mẹ cam tâm tình nguyện theo cha. Cái chết của cha khiến mẹ cực kỳ đau buồn, Tôn Ân lại đại nghịch bất đạo như vậy, làm cho mẹ căm giận thành bệnh không chữa được nữa. Ài! Mọi chuyện đã thành quá khứ, ta thật không muốn nghĩ đến những chuyện này nữa!”.

Yến Phi trong lòng cảm khái, không còn hoài nghi Ni Huệ Huy nữa, thở dài nói: “An Thế Thanh có phải là một trong số người đó không?”.

Ni Huệ Huy lắc đầu nói: “Ông ấy và một vị sư huynh nữa đều là người tốt, toàn lực giúp đỡ bọn ta. Nếu không phải An sư huynh đoạt lại Tâm bội từ tay Tôn Ân, chạy xa ngàn dặm dẫn dụ bọn chúng đuổi theo, sợ rằng ta không thoát nổi. Hai chục năm nay lòng ta tràn đầy cừ hận. Người có biết không? Cừ hận khiến người ta hết sức mệt mỏi”.

Yến Phi trầm nghĩ lúc này nên hỏi sự việc liên quan đến Hô Lôi Phương, nếu không một khi thực sự có thể khai mở Tiên môn, thì lại từ Tiên môn nhẹ gót bỏ đi, làm sao biết cách giải cứu Hô Lôi Phương?

Đang định nói, Ni Huệ Huy lại nói trước: “Người không muốn biết lai lịch động thiên bội sao? Cha ta suy nghĩ nhiều năm, có một nhận định rất táo bạo”.

Yến Phi hiểu Ni Huệ Huy đang ở trong một trạng thái tâm lý hết sức kỳ dị, vừa hy vọng tam bội hợp nhất, vừa sợ phải đối diện với hậu quả.

Giả thiết sau khi tam bội hợp nhất, không có bất cứ chuyện gì xảy ra, đương nhiên là thất vọng cùng cực, giống như thiên hạ đến ngày tận thế.

Nhưng nếu quả thực có thể khai mở Tiên môn, để tiến vào cũng cần cực kỳ nhiều dũng khí, đó là sự thường của con người.

Vì vậy lúc này là Ni Huệ Huy đang tập trung niềm tin và dũng khí, lại quý trọng mỗi tắc quang âm trước khi tam bội hợp nhất, bất luận là thất vọng hay là một đi không trở lại, mỗi giây phút hiện tại đều quý giá và khó quên khiến người ta đau lòng.

Yến Phi lặng lẽ ngồi nghe.

Quảng Thành Tử sau khi bạch nhật phi thăng để lại tam bội đã thành chuyện thần thoại và kỳ dị, cha Ni Huệ Huy lại còn có thể có nhận định đột phá gì đây?

Một lúc lâu, chàng quên cả Tôn Ân.

oOo

Con sông nhánh của Hoài Thủy vừa mới rồi được Trác Cuồng Sinh khoác cho cái mỹ hiệu Tân Lang hà, khu rừng trên bờ tây vang lên tiếng vó ngựa dồn dập và tiếng giác hiệu, đôi lúc còn có tiếng hò hét tiêu diệt Hác Trường Hanh vọng lại.

Những người biết rõ nội tình hiểu rằng đó chỉ là hư trương thanh thế bức Hác Trường Hanh không dám chạy về phía tây.

Đây là kế của Lưu Dụ, do thuyền đội của Giang Văn Thanh đưa hơn trăm huynh đệ và chiến mã đưa lên thượng du dòng sông theo kế hành sự.

Tây ngạn bố trí tiễn thủ mai phục, dưới ánh đuốc chiếu sáng rực chờ đón bất kỳ Lưỡng Hồ bang đồ nào có ý định trèo lên bờ.

Mười một chiến thuyền không biết là may mắn hay bất hạnh tiến vào Tân Nương hà sau khi Ẩn Long bị phục kích cũng đồng loạt trúng hỏa tiễn bốc cháy, Hoang nhân đồng thời quăng Hỏa du đạn xuống chính xác là thêm dầu vào lửa.

Cao Ngạn chợt toàn thân chấn động nói: “Ồ đằng kia!”.

Mọi người nhìn theo tay hất chỉ, dưới ánh lửa, hơn mười người ở phía bên trái đang trèo lên bờ, thân hình óng ả của tiểu Bạch Nhạn bất thần xuất hiện trong đám đó, nhưng không thấy Hác Trường Hanh.

Trác Cuồng Sinh cười nói: “Hảo tiểu tử! Không then là thủ tịch phong mai của bọn ta, lão tử nhìn hoa cả mắt mà không thấy”.

Lưu Dụ vỗ vai Cao Ngạn nói: “Nhớ lấy thời cơ xuất thủ, những người còn lại theo ta!”.

Dẫn đầu mọi người lướt qua triền dốc đầy loạn thạch đuổi theo con mồi.

oOo

Ni Huệ Huy khe khẽ ca tựa như tự ngâm tự vịnh: “Vãng cổ chi thời, tứ cấp phế, cửu châu liệt, thiên bất kiêm phúc, địa bất chu tải, hỏa lạm viêm nhi bất diệt, thủy hạo dương nhi bất tức”.

(Tạm dịch: Thời xưa, bốn bể hoang phế, chín châu điêu tàn, trời không che phủ, đất chẳng liền bờ, lửa quá nóng mà không tắt, nước dâng trào không ngừng).

Yến Phi nghe vậy tựa như lạc trong một đám mây mù, Ni Huệ Huy tự thuật phảng phất như một trường đại họa từ thời xa xưa, đặc biệt phương thức ca ngâm như vậy quả thật khiến người ta có cảm giác quỷ dị, bủn rủn xương cốt.

Lắc đầu nói: “Ta không minh bạch. Kỳ quái! Chúng được đặt gần nhau lại đình chỉ kêu gọi lẫn nhau, mà lại trở nên nguội lạnh”.

Ni Huệ Huy không để ý gì đến phát hiện của chàng, tựa hồ chìm đắm trong một thứ tâm trạng gì đấy, nói: “Ngay sau khi Nữ Oa luyện Ngũ sắc thạch để vá trời xanh, liền xuất hiện thần thoại lưu truyền thiên cổ ‘Nữ Oa vá trời’”.

Sau đó thờ ơ nói: “Chúng đang chuẩn bị”.

Yến Phi ngỡ ngác hỏi lại: “Chuẩn bị ư?”.

Ni Huệ Huy đáp: “Mỗi lần Thiên Địa bội hợp nhất, đều kêu réo Tâm bội, nhưng khi đặt chúng cùng nhau, chúng sẽ yên lặng một đoạn thời gian, sau đó trở nên nóng sáng, thời gian dài ngắn bất định, vội cũng không được, nói mấy câu chuyện gẫu với nô gia được không? Nếu nô gia vẫn còn là một kiêu nữ hầu hạ bên mình cha, nhất định sẽ yêu người”.

Yến Phi ngậm thở phào một hơi, thị thẳng thắn như vậy, ngược lại lại khiến mình cảm thấy gãi gãi hơn, mà lúc này bầu không khí kỳ dị trong tòa phá miếu cũng khiến người ta không cách nào xử sự theo kiểu đời thường được, bất kỳ sự việc gì dị thường đến mấy cũng có thể dễ dàng tiếp thụ đôi chút.

Nói: “Ta nghe cổ sự Nữ Oa vá trời thuộc về truyền thuyết không thể tra cứu được, làm sao lại có quan hệ với động thiên bội này được?”.

Ni Huệ Huy đáp: “Cha lại không nghĩ thế, người cho rằng đằng sau thần thoại luyện đá vá trời lại chứa đựng một bí mật liên quan đến cuộc đời. Kim mộc thủy hỏa thổ là năm thứ sức mạnh tối nguyên bản thống trị vũ trụ này của chúng ta, khi chúng giao chiến với nhau, vũ trụ hỗn loạn phân loạn, không sinh mệnh nào có thể tồn tại, nhưng khi Nữ Oa luyện thành Ngũ sắc thạch hàn gắn những khuyết hãm của vũ trụ, ngũ hành trở lại cân bằng, vũ trụ mới có thể ổn định lại, trở thành thế giới hiện tại của chúng ta”.

Yến Phi hít hà một hơi, nói: “Cách nhìn của cha người thật huyền diệu”.

Ni Huệ Huy nói: “Cha không hề hồ ngôn loạn ngữ, cha tinh thông ngũ hành thuật số, phép luận số mệnh con người, chỉ ra rằng số mệnh con người chịu ngũ hành chi phối, vì vậy chỉ cần đả phá ngũ hành, người ta sẽ dễ dàng thoát khỏi vận mệnh sinh tử. Khi Thiên Địa Tâm tam bội hợp nhất, tình huống đó sẽ xuất hiện”.

Yến Phi lông tóc dựng đứng, nói một cách khó khăn: “Nói vậy nếu tam bội hợp nhất, chẳng hóa thiên hạ đại loạn hay sao?”.

Ni Huệ Huy bật cười duyên dáng nói: “Không phải lo lắng một cách mù quáng như thế, Ngũ sắc thạch vá trời chỉ là một cách so sánh, nói lên rằng vũ trụ của chúng ta không hề bị giới hạn trong ngũ hành, mà có thể tự do lưu thông với động thiên phúc địa hiện đang bị Ngũ sắc thạch ngăn cách. Hừ không làm sao có khuyết khẩu? Khuyết khẩu chính là đại biểu cho sự tồn tại của Tiên giới. Động thiên bội là vật còn sót lại của Ngũ sắc thạch, so với sức mạnh của Ngũ sắc thạch thì có đáng gì, chỉ có thể mở ra một lối cho người tiến vào Tiên giới, chột mở lại chột đóng, không hề ảnh hưởng gì tới thế giới này”.

Yến Phi nhú mày: “Người có tin không?”.

Ni Huệ Huy đáp: “Cha là người đại trí tuệ, ta luôn tin tưởng lời ông. Khi ấy ta còn ngây thơ nói với cha: “Động thiên bội là giọt nước mắt của đá Nữ Oa rớt xuống, nhân vì nó chịu hy sinh bản thân mới có thể lấp kín hư không, người sau dựa theo hình tách rời của nó điêu khắc lại chế thành Thiên Địa Tâm tam bội. Cha nghe xong trầm tư suy nghĩ hơn mười ngày”.

Yến Phi bắt chước thị đăm đăm nhìn tam bội, người cha già của Ni Huệ Huy gán cho tam bội ý nghĩa hoàn toàn khác, nếu như suy đoán của ông ta chính xác, vậy thì tam bội đại biểu cho sức mạnh khủng khiếp huyền bí gì đấy vượt ra ngoài vũ trụ này.

Ni Huệ Huy nói: “Người ta cũng có thể từ cảm giác và khát vọng bản thân đưa ra phán đoán, vì sao lại có nhiều người theo Đạo theo Phật như thế? Chính vì ở trong chỗ sâu thẳm nội tâm họ còn lưu lại chút tàn dư ký ức về động thiên phúc địa, càng không cam tâm lẫn lộn trong ngũ hành, hy vọng đả phá ngũ hành, vượt ra ngoài sinh tử. Cái gọi là thành Tiên thành Phật, bạch nhật phi thăng có khác gì mấy chuyện này”.

Yến Phi chột nói: “Úi! Bắt đầu nóng lên rồi!”.

Ni Huệ Huy nói: “Vẫn còn phải một lúc nữa. Ta có một đề nghị, cha nói Tiên duyên sẽ không tùy tiện xuất hiện, cơ duyên mượn sức động thiên bội tiến vào động thiên phúc địa chỉ có một lần, lỡ rồi là vĩnh viễn không còn nữa, người có nguyện ý cùng ta dắt tay nhau cùng đi không?”.

Yến Phi lại một lần nữa sờn gai ốc, toàn thân bị khí lạnh bao trùm, tư vị cổ quái thật khó tả. Kiên quyết lắc đầu: “Ta không định ly khai!”.

Nói ra quyết định này rồi, chàng cảm giác như trút được gánh nặng.

Ni Huệ Huy ngược khuôn mặt kiêu diễm chăm chú nhìn chàng một thoáng, chậm rãi nói: “Quyết định của người hoặc đúng, hoặc là sai lầm thảm hại. Tuy nhiên cũng không có gì quan trọng, đi hay ở thuộc quyền lựa chọn của mỗi người, nhất là trong chuyện khó biết trước lành dữ như thế này”.

Yến Phi tranh thủ cơ hội hỏi: “Hô Lôì Phương có phải trúng tà thuật của các vị không?”.

Ni Huệ Huy lộ thần tình cổ quái, tựa hồ phải mất rất nhiều công sức mới nhớ ra sự việc đời thường không dính gì đến động thiên bội, một lát sau nói: “Người nói về đầu lĩnh Khương bang Hô Lôì Phương phải không? Gã phản bội Diêu Hưng, Diêu Hưng lại muốn tra xét mấy việc ở gã, bèn sai người thi triển tà thuật, chuyện sau này ta không rõ”.

Thì ra không có gì quan hệ với Ni Huệ Huy, lập tức khiến cho Yến Phi rất đau đầu, ngược lại tuy vẫn rất phiền phức, nhưng sự thực vẫn có khả năng ứng phó. Nói: “Kẻ nào thi thuật với gã?”.

Ni Huệ Huy đáp: “Người này là một pháp sư Ba Tư tên là Ba Cáp Mã Tư, võ công cao cường, mưu trí hơn người, y dùng thủ đoạn gì đối phó Hô Lôì Phương thì ta không biết”.

Tiếp đó lại nói: “Người phải cẩn thận với Vô Hạ, nó nhất định sẽ không bỏ qua cho người đâu, bởi vì nó là con gái của Pháp Khánh và một nữ nhân khác, đạt được hết chân truyền của Pháp Khánh. Ta biết rõ tính cách và thủ đoạn hành sự của nó, ài! Thế giới này còn gì đáng lưu luyến chứ? Từ khi có loài người, chiến tranh và thù hận không khi nào ngừng. Úi!”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Có chuyện gì?”.

Ni Huệ Huy mở tròn hai mắt nhìn Thiên Địa bội, nói to: “Tình huống này chưa từng phát sinh, Thiên Địa bội thì chuyển thành màu trắng lạnh đi, còn Tâm bội nóng lên biến thành màu đỏ”.

Yến Phi gật đầu: “Đích xác như vậy, chẳng lẽ chưa từng thử theo cách này sao?”.

Ni Huệ Huy ánh mắt chuyển động lấp lánh vừa mừng vừa sợ, nói: “Chưa thử qua. Cha nói không sai, người mới là người có tiên duyên tiên cốt, vì vậy mới có hiện tượng lạ như vậy”.

Yến Phi cảm ứng rõ ràng Thiên Địa bội lạnh, Tâm bội nóng, cổ quái nhất là tam bội chuyển hóa thành một dạng vật chất nửa hư thừa thực, Thiên Địa bội càng lúc càng trắng bạch lấp lánh, Tâm bội thì ẩn ước tỏa ra ánh hồng.

Ni Huệ Huy thấy vậy, trầm giọng nói: “Đến lúc rồi! Động thủ thôi! ”.

Yến Phi cảm thấy trái tim nảy lên như điên cuồng, bao nhiêu công phu trấn định đều vô ích. Nói: “Làm như thế nào?”.

Ni Huệ Huy đáp: “Chỉ cần đem Tâm bội khớp được vào Thiên Địa bội, khi đó người sẽ là người đầu tiên hợp nhất được tam bội”.

Yến Phi nói: “Người đầu tiên phải là Quảng Thành Tử chứ! Khi nào mới đến lượt ta?”.

Ni Huệ Huy nói: “Di ngôn của Quảng Thành Tử nói rõ ông ta cũng không có cách gì hợp nhất được tam bội, vậy mới lưu lại cho người có duyên. Minh bạch chưa? Ta sẽ toàn lực hộ pháp cho người”.

Yến Phi nghiêng răng đưa tay về phía Tâm bội.

ooo

Trác Cuồng Sinh phóng lên một quả đồi nhỏ, chui vào rừng tùng trên sườn đồi, đoạn lại nhảy lên một cành cây cao, ẩn trong đám cành lá rậm rạp.

Tiểu Bạch Nhận võ công cao cường, thân pháp mau lẹ ngoài dự kiến bọn họ, mấy lần gian khổ mới tách rời được nàng ta và thủ hạ, bức nàng đơn độc chạy về phía Tân Nương Hà.

Ở nơi núi rừng hoang dã truy bắt người không hề dễ dàng, lại vì không được hạ sát thủ, dù bên mình người nhiều thế mạnh, lại có hai đại cao thủ là mình và Lưu Dự, vẫn mấy lần bị nàng phá vòng vây đào thoát, may sao hiện giờ nàng đã kiệt sức, lần đầu bị mình chặn đầu.

Có tiếng gió động, hình bóng kiêu diễm của tiểu Bạch Nhận ẩn hiện phía trước mỗi lúc một gần.

Trác Cuồng Sinh quát to một tiếng, cành gãy lá rơi xoay tít theo chưởng kinh đồng thời tập kích tiểu Bạch Nhận, song thủ hóa thành vô số ảo ảnh vừa chỉ vừa chưởng ngăn chặn tiểu tinh linh mỹ lệ.

Rõ ràng là Doãn Thanh Nhã chân nguyên đã hao tổn rất nhiều, vừa chạy vừa thở hổn hển, chợt bị đột kích, quát lên một tiếng lạnh lạnh, hai thanh đoản kiếm như đôi bướm bay lượn, dụng hết sức tàn hoàn kích, chiêu số xuất thủ đều bất kể sống chết, chỉ cần Trác Cuồng Sinh tiếp không được một chiêu sẽ bị nàng trốn mất, hành động anh hùng cứu mỹ nhân của Cao Ngạn coi như bỏ đi.

Trác Cuồng Sinh cười ha ha, không nhượng nửa bước tiếp đón mọi sát chiêu lảng lẹ của Doãn Thanh Nhã tựa như một con hổ cái nhỏ mang ra triển khai.

Âm thanh kinh khí giao kích không ngớt vang lên.

Doãn Thanh Nhã rốt cuộc cũng kiệt lực, bị Trác Cuồng Sinh vỗ một chưởng ngã lăn ra đằng sau, sống lưng đụng vào một thân cây.

Trác Cuồng Sinh lại quát lên một tiếng hướng về phía Lưu Dụ vừa đuổi tới thị ý, cười lớn: “Ngoan ngoan đầu hàng đi! Người là tâm can bửu bối của Nhiếp Thiên Hoàn, tóm được người, bọn ta muốn lão Nhiếp bỏ đi lão ta cũng không dám đứng thẳng người lên”.

Doãn Thanh Nhã vẫn cầm kiếm thủ thế, nhắm chặt mắt không ngừng thở hổn hển, giận dữ nói: “Đồ già không biết dơ! Ưc hiếp một tiểu nữ hài người ta!”.

Giọng nói của Lưu Dụ vọng lại: “Ngàn vạn không được thả cô ta đi, bọn ta tới rồi!”.

Trác Cuồng Sinh biết đó là ám hiệu, đang định xuất thủ, Doãn Thanh Nhã đã xông về phía lão, song đoản kiếm phân ra đâm vào ngực và mặt lão.

Trác Cuồng Sinh cười lớn, dùng thủ pháp xảo diệu phong tỏa hết thế công của nàng, mục đích là làm tiêu hao chút sức lực còn lại của Doãn Thanh Nhã.

Choang!

Trác Cuồng Sinh biết đã đến lúc, quát lớn: “Còn chưa đầu hàng?”.

Chớp thời cơ trung lộ bị bỏ trống, tả thủ xuất kích như thiểm điện nhắm vào yếu huyệt dưới mạng sườn bên phải điểm ra một chỉ.

Chỉ đầu vừa chạm tới y phục của nàng, bất chợt Doãn Thanh Nhã dịch ngang một chút, không để lão điểm trúng huyệt đạo.

Trác Cuồng Sinh thầm kêu rắc rối, bản ý lão là trước tiên kèm chế để nàng không còn sức kháng cự, sau đó lại liên tiếp điểm vào bảy chỗ yếu huyệt của nàng, hoàn thành đại nghiệp cấm chế nàng, để cho Cao Ngạn làm bộ anh hùng, không ngờ nàng lợi hại như thế, cuối cùng nhờ vào bộ pháp tinh diệu khiến lão thất bại vào lúc tối hậu.

Bất quá như thế cũng đủ khiến Doãn Thanh Nhã chịu đựng không nổi, hét lên một tiếng thảm thiết, loạn choạng ngã lăn sang một bên, sắc mặt trắng bệch vì đau đớn.

Trác Cuồng Sinh đang muốn sửa chữa sai lầm, Cao Ngạn không biết từ đâu nhảy bổ ra ôm lấy Doãn Thanh Nhã, Trác Cuồng Sinh trở tay không kịp, khổ là không thể thốt ra lời cảnh cáo.

Cao Ngạn làm bộ làm tịch hô to: “Kẻ nào dám hại đến Tiểu Nhạn nhi của ta?”.

Lưu Dự đồng thời cũng xuất hiện, lại còn cho là quỷ kế đã thành, hét to: “Cao Ngạn ngươi chạy đi đâu? Mau bỏ ả ta xuống!”.

Dưới ánh mắt trừng trừng của Trác Cuồng Sinh, anh hùng cứu mỹ nhân đã chuồn mất tăm mất tích.

- o O o -